BIŠOTÁBOR 2014

Je večer. Doma je ticho, Jiří sedí u svého noťásku a pročítá zprávy a politické diskuse, Bětka chrupe na gauči a televize si mele svou…

Sedím v křesle a listuji fotkami ze srazu milovníků bišonků, kterému jsme dali vzletný název Bišotábor. Toto malé setkání bišonkářů mě napadlo zcela spontánně, když jsem rozdával svá rovnostářská moudra v různých facebookových skupinách, kde jsem se snažil vysvětlit, že všichni bišonci bišonky jsou, ať už mají rodokmen až do stropu nebo jim do vínku nedali glejt na původ. Tato bitva mezi s PP a bez PP je neuhasitelná, a protože já jsem ten, který se nepřikláním ani k jedné z válčících stran, vydumal jsem, že

bychom se „my, kteří jsme to vnímali obdobně“, uspořádali malé setkání. A nazval jsem to hrdě Bišotábor.

Na břehu řeky Sázavy jsme si to omrkli, Bětuš vyzkoušela vstup a kvalitu vody, posvačila kus salámu na břehu řeky a po proběhnutí po posečené louce usnula spánkem spravedlivých pod stolem, u kterého jsme popíjeli kávu. Bylo rozhodnuto a my jsme si hned na místě zarezervovali několik chatek. Zapomněli jsme vyzkoušet pohodlnost lůžek, protože v tábořišti U Bořka počítají, že spartánské spaní znamená spaní na holé pryčně. Ještě teď cítím, jak mě bolela ráno záda z těch přísterných postelí.

Na monitoru se míhají obrázky bílých kožíšků tu na pozadí trávníkovém, tu na lesní cestě, tu u bufetu… prostě bišon, kam se podíváš… živo, rušno, veselo, hlučno… jeden nevěděl kam s očima.

A to jich tam bylo jen pět!

Ještě dnes cítím, jak byla naše nemluvná smečka z podolského koryta jak v Jiříkově vidění.

Nezkazíme žádnou zábavu, ale jsme tak trochu dva jezevci. Bětunka má sice občas dovádivou, ale přeci jen se asi přizpůsobila našemu rytmu života, takže všichni tři máme rádi svůj klid. A snad právě proto se ze všech možných stran dozvídáme, že fotrovatíme, že jsme líní peciválové a vůbec, že bychom se měli se začít hýbat a jít mezi lidi.

Nejvíc nám samozřejmě radí ti, co nám (dle mého soudu) naši klidnou línou pohodu závidí. Žijí hektickým životem, pořád někde něco musí kupovat, něco chodí vyřizovat, večer ještě musí něco důležitého udělat, ani čas na televizi nemají, protože … atak dále atak dále… Ale my víme, že je to v nás, že rádi plujeme životem a necháme se nést proudem; sem tam hrábneme pádlem do vody, aby se držel jakýs takýs směr, ale řeka přeci plyne i bez nás … Kde by byla, kdyby se spoléhala na člověka?

Takoví jednoduše jsme a Bětuška je přesně taková. Můžeme do ní hučet, můžeme přikazovat, můžeme se vlichocovat, můžeme cokoli, abychom ji přesvědčili, že má něco udělat, ale to je asi tak všechno, co můžeme. Je-li v dobré míře, pak se na oko uvolí, že to tedy jako udělá, a vzápětí zmizí jak smrádek a jde si za nějakým svým vlastním záměrem.

Něco mě vytrhlo z přemýšlení a donutilo se opět ponořit do těch krásných fotografií.

Alžběta od první chvíle dokonale zapadla do naší nezvyklé „rodiny“; tvrdohlavá, líná, s projevy náklonnosti úsporná a nijak příliš vřelá k okolnímu světu, brzy pochopila, že svět, kam šla do služby, jí leží u tlapek a jen ona rozhoduje o tom, komu dá milost, aby ji směl pohladit či snad komu ona uštědří polibek před spaním v běloskvoucích peřinách.

Ještě by měly do ticha na zdi tikat hodiny a bylo by to u nás fakt jak v románu, ticho, tikot, tiché šumění rádia nebo televize … a

v jednu chvíli, v jednom momentě se nad těmi fotkami šmrdolících se bišáčků, něco se ve mně ozvalo.

ꕥ ꕥ

Šťavnatá travička na břehu Sázavy a tam se jedna chlupatá kulička předváděla před druhou, co všechno umí, zvládne přeskočit, kam doběhne…

Nikoli tak naše Betty. Ta tedy rozhodně ne. Seděla na lavici, obložena svetříky a dekami a shlížela s přezíravým pohledem na pošetilé chování svých druhů. Když jsem ji zvedl a donesl k tréninkovému tubusu, sedla si k otvoru a když na ni zavolala trenérka, aby k ní tou rourou proběhla, což minimálně desetkrát viděla dělat ostatní pejsky, dvakrát úplně nezvědavě nakoukla dovnitř pak na mě a odešla od nás ke stolu, kde si vyskočila na lavici a dívala se přes řeku na druhou stranu. Ten její pohled mě až zabolel, protože říkal: „Tohle? Tohle, ty, po mně chceš? Dělat ze sebe kašpara v plátěný rouře?“ Šel jsem si k ní sednout, vzal jsem její přední tlapky, položil si je na své nohy a ona se mi zahleděla do očí. Bylo mi úplně jasné, že by to bylo zbytečné trápení nezlomné individuality.

„Ne, holčičko, nebudeš běhat, když nechceš. Nemusíš.“

A pak přiběhla jedna divoká bišonkářka, chytla Bětku a odnesla ji opět k rouře a dala jí přivonět ke klobáse. Běta byla tak překvapena, že se ani nebránila, jen seděla opět u roury a zírala chvíli na mě chvíli a na samozvanou koučku. Paní přeběhla na druhou stranu, vrazila

hlavu do roury a volala: „Betýnko, buřtíček, salámek, poběž…“ Protože se nic nedělo a rourou se nikdo nehnal, vytáhla paní hlavu a zjistila, že Betty sedí vedle ní a dožaduje se odměny, protože není blbá a neví, proč by chodila rourou, když mohla přijít venku podél ní.

Paní byla lehce rozpačitá a bylo mi jí trochu líto, ale říkala si o to. Bětuška je prostě paličatá a chytrá. Jediný, kdo ji dokázal vtáhnout do hry, byla štěněčí holčička Lili, která prostě neuznávala, že si Betty nechce hrát a vyštěkala jí z pohodlného sezení na posečenou louku, kde se i naše děťátko utrhlo ze řetězu. Obě holky lítaly jak smyslů zbavené a s každým okruhem, kotrmelcem nebo chvilkou v trávě, kdy se praly a okusovaly si ouška, bylo jasnější a jasnější, že ta naše holka potřebuje sourozence.

A právě na Bišotáboře jsem pochopil, jak to má Bětka s ochranitelstvím. Celý den, kdy se skákalo, běhalo, lítalo, štěkalo, baštilo a lumapčilo, naše slečna shlížela na ostatní jako pedagogický dozor. Byl tam taky náramný fešák, Ťapík mu říkali, a ten měl zpočátku evidentně zájem o ledacos, na co ale Bětuš nenechala kohokoli ani pomyslet. Ťap, statný krásně stavěný bišon s deseti uličníky v očích, se snažil zpočátku zaujmout čuchořitní konverzací. Protože se nám to ale nelíbilo, pochopil, že tahle princezna není jen tak nějaká a nasadil styl pomalého jemného dobývání a náznaky, že jsou tam i jiné zájmy, které rád za Bětu vymění. Takže běhal, skákal, panáčkoval, sem tam se ohlédl, jestli ho Betty merčí a ta zase dělala, že ji to všechno vůbec nezajímá. Velmi dobře věděla, kde se chlapec pohybuje a že se předvádí jen a jen pro ni. Pak došlo na zmíněný

incident s probíhací rourou, kterou fešný kudrnáč proběhl, jak střela a naše nafrněná se ani neohlédla, aby zhodnotila pohledem, jak je „Ťapíček šikovný, no tak je šikovný“… Docela mi ho bylo líto, jak se úporně snažil upoutat její pozornost a ona mu pyšně odolávala a přehlížela ho jak rodné širé lány.

Ovšem, chyba lávky. Tohle celé divadýlko vzalo za své, kdy se kolem naší bišotlupy začal motat cizí Jack Russell teriér. Můžeme si jistě myslet, že šel prostě kolem, ale taky si můžeme domýšlet, že měl na mušce Ťapa, protože to tak prostě chlapi někdy mají.

Tenhle Russell si asi řekl, že tomu naondulovanému panáčkovi řádně ukáže, že on, kluk od Sázavy, je tu doma a je daleko větší frajer a bez sebemenšího varování na Ťapa vystartoval.

Začali se rvát.
Točili se kolem sebe jak dva šílenci v ringu.
Celou rvačku zahalil prach z hliněné cesty pod nimi a v něm byly vidět jen záblesky vyceněných zubů.
Všechno kolem se rozštěkalo, všichni jsme na ně začali halekat, ale než jsme se vzpamatovali, vřítila se mezi ty dva naše doposud všem projevům náklonnosti odolávající Alžběta.
Pro mě to byl takový šok, že jsem jen stál s pusou dokořán.
Naše ke všemu lhostejná dívka z velkého města stála po boku svého druha a sápala se na Russella.
Tady už šlo fakt do tuhého.
Ťap s Betty šli do boje jako by byli dokonale sehraný pár.

Než jsme stačili cokoli udělat, hnala se už celá parta kudrnáčů bránit parťáka a milému Russellovi vysvětlili, že má jít do háje, a to tedy fofrem… Během vteřin ten vesnický hrdina pochopil, že tudy cesta nevede a nechal se (a jistě rád) přivolat páníčkem a odšimerdil si to pod jeho ochranou z kempu.

Ještě jsme mohli vidět tu jeho nasvalenou prdelku v dálce, když se začínaly sčítat šrámy. Naše statečná bojovnice byla bez zranění, ale v očích měla vystrašený klid. Koukala po Ťapovi, pak kolem sebe, jako by jí až nyní docházelo, že se šla rvát za toho klauna, který se před ní celý den předváděl. Její rytíř bez bázně a hany zatím seděl na lavici a panička mu čistila ranku u oka kapesníkem. Přispěchal jsem se svou záchrannou taškou, kde mám pro Bětku vždy všechno s sebou; od dezinfekce až po slim vložky. Ťapova trhlinka u oka tak mohla být dokonale vyčištěna. A pak následovalo velké chválení. Ťap statečný, Betty statečná a překvapila… a proto kus buřtíčka, aby se z toho vzpamatovali. Oba. Chudinky, otřesený. A všichni jsme byli otřesení, takže, co mělo čtyři nohy, dostalo kus salámu a my jsme si dali koláče a cigáro a já byl také pochválen, poněvadž jsem dobrý „máminek“ – chovatel a mám pro svoji ratolest vše připraveno. Vždy připraven!

Večer, když se setmělo, byl zapálen táborák. Panička malinké Lili, působila jako blond éterická bytost. Omyl, dokonale klamala tělem i tváří. Během několika velmi ostrých a hlasitých minut vysvětlila panu majiteli kempu, že pan majitel kempu má na webu, i na ceduli informaci, že nabízí za stovku pytel dříví na oheň a že nám pan majitel

kempu toto dřevo přislíbil zajistit a aby to tedy pan majitel kempu fofrem udělal. Ten se ale vzpíral a dělal úhybné manévry, to ale pro tuto dívku nebylo řešení, které byla ochotna přijmout. Byla prostě dobrá.

Všechny bišončí táborníci se uvelebili u páníčků a čekali na buřtíka, kterého jsme jim horlivě opékali. Jeden po druhém odpadávali a co chvíli zívali, že si málem vyvrátili panty. Mezi Bětuš a Ťapem se změnila celá atmosféra a chemie. U táboráku leželi vedle sebe na lavici na háčkovaném plédu jako ti dva rozumní, nechali se hýčkat opečenými špekáčky a myslím, že jim bylo spolu příjemně. Když jsem ty dva vedle sebe viděl nebo jsem si vzpomněl, jak Bětuš řádila s Lili, bylo mi tak nějak milo i teskno a musel jsem tu svoji holčičku políbit na čumák, a nakonec jsem si ji vzal do spacáku, protože jsem ji potřeboval cítit v náručí.

ꕥ ꕥ

Takže teď po návštěvě srazu bišonkářů u Sázavy jsem já, takto „ten jenž se stará o kuchyň“, začal toužit ještě po jednom chlupatém dítěti.

Bylo mi naprosto jasné, že tahle touha nesmí být vyřčena nahlas, aniž bych na ni své okolí dostatečně nepřipravil, a tak jsem začal dělat tanečky.